

Een wandeling over de dijk

Het is een mooie nazomerdag. De thermometer geeft nog 20 graden aan en de zon gaat af en toe schuil achter een kleine witte wolk. Daar ik geen zin heb aan een of andere klus in huis loop ik naar de haven of zo men in Hindeloopen zegt “nei ‘t Aest”. Bij de reddingsloods staat een groepje mannen te praten en op het bankje zitten een aantal vrouwen het laatste nieuws uit te wisselen. Ik voeg mij bij de mannen en luister naar wat de gemoederen bezig houdt. Al snel merk ik dat de politiek het onderwerp van gesprek is. Gezien mij dat als klein radertje in het politieke bestel altijd wel interesseert spits ik mijn oren om niets van de discussie te missen. Al snel wordt mij duidelijk dat niemand het volgens deze ‘ingewijden’ goed doet en er nagenoeg niets deugd. In simpele beweringen, en niet gehinderd door de kennis van wat de echte achtergronden van de problemen zijn, worden in een handomdraai pasklare oplossingen aangedragen voor wereldproblemen waar de groten der aarde niet uit komen. Of deze, naar mijn idee, ongefundeerde kritiek en niet reële oplossingen nu terecht zijn of niet laat ik in het midden, maar echt interessant vind ik deze discussie niet. Ik bedenk dat ik waarschijnlijk meer zal genieten van een wandeling over de zeedijk. Ik groet de mannen, die het nog steeds over ‘de ander’ hebben een prettige verdere discussie toe en loop door het klaphekje op de dijk richting ‘Ids zijn hoofd’.



Ids zijn hoofd (Pier) vanuit het IJsselmeer

Op het kleine strand daar spelen een paar kinderen in het zand. Zij zijn, net als vele generaties

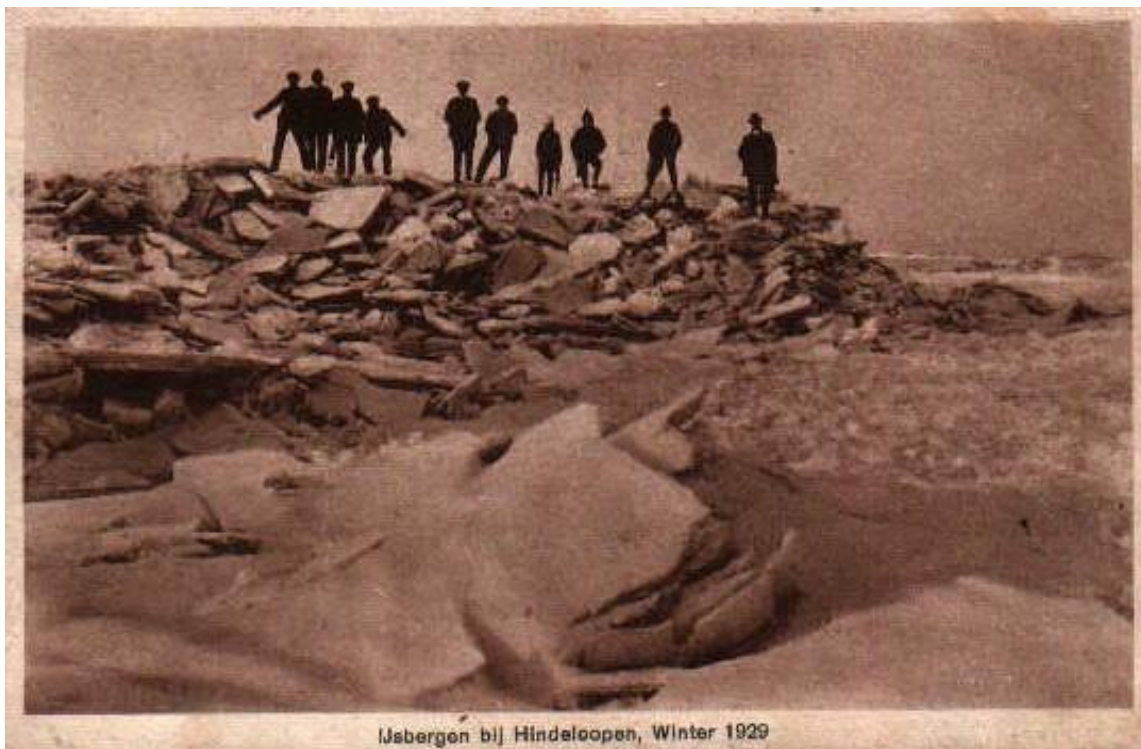
kinderen voor hen, bezig om op de scheiding van water en zand een zandkasteel te bouwen. Op enige afstand tegen de zeedijk zitten een paar mij bekende moeders met elkaar te praten, die ik in het voorbij gaan vriendelijk groet. Terwijl ik daar langs loop denk ik, “er is niets nieuws onder de zon”. Dit was ook in mijn kindertijd het gebruikelijke tafereel. Alleen de badpakken zijn behoorlijk gekrompen en is het middenstuk in de loop der jaren verdwenen”. Nog even verder lopend, ter hoogte van het museum, kom ik bij het tweede klaphekje op de dijk. En achter het hek onderaan de dijk, waar men met groter materieel van het ene perceel naar het andere kan komen, ligt een jong stel op een deken te rolle-bollen. Deze jong geliefden, die alleen maar oog voor elkaar hebben, merken niets van mij als eenzame wandelaar. Zelfs als ik het hekje met opzet met een flinke plof laat vallen is er geen reactie van onder aan de dijk. Nu ja geen reactie, terwijl ik verder loop zie ik de jongen het meisje liefkozend strelen en elkaar diep in de ogen kijken. Enige aandacht voor mij of van de wereld om hun heen is er niet. Terwijl ik verder loop bedenk ik, “ook dit zoenen, strelen en vrijen is van alle tijden”. Er is “niets nieuws onder de zon”.

Inmiddels ben ik ter hoogte van ‘de Hon’ gekomen. Daar zie ik in de verte op het IJsselmeer een grote driemaster onder vol zeil varen. Om dit mooie plaatje, wat je niet iedere dag ziet, te volgen las ik even een kleine pauze in. Ik schop een paar opgedroogde schapekeutels, van de schapen die daar op dijk grazen, aan de kant en ga zitten in het gras. Met mijn hand boven de ogen om de zon, die op dat moment achter een schapewolkje weg komt, enigszins af te schermen volg ik dit nostalgie’s beeld op het IJsselmeer. Na enige tijd worden mijn ogen moe van het volgen van de steeds verder wegvarende driemaster uit vervlogen tijden en sluit ik mijn ogen. En voor ik het weet zit ik niet in de zomer maar is het hartje winter en zie ik het dichtgevroren ijsselmeer in de strenge winter van 1963. In mijn gedachten zie ik weer hele slierten schaatsers naar de andere kant van het IJsselmeer schaatsen. Het ijs was toen zo sterk dat er zelfs tochten met auto’s over het ijsselmeer werden georganiseerd. Dit was toch ‘uniek in de geschiedenis’. Ook verschijnen in mijn gedachten de ijsbergen en het kruierend ijs hier op ‘de Hon’. Niet zelden stapelde het ijs zich hier vroeger op tot echte ijsbergen van vele meters hoog. Wij als kinderen, gewapend met stokken en dergelijke, voelden ons dan ware (ijs) bergbeklimmers. Met enige weemoed denk ik, “dat was toch een mooie tijd. Zou zoiets met de huidige sombere toekomstbeelden over het klimaat ooit nog eens voorkomen”? Maar op die vraag krijg ik daar op dat moment geen antwoord op.



Neen, al erg was het gelukkig nog niet dat zelfs de toren van Bladelopen in het ijs verdween en dat iemand er zo maar tegen kon staan duwen. Het is alleen maar een grapje van onze fotograaf.

1925 *Tekst onder foto: Nee, zo erg was het gelukkig nog niet dat zelfs de toren van Hindeloopen in het ijs verdween en dat iemand er zo maar tegen aan kon duwen. Het is allen maar een grapje van de fotograaf.*



Mijn droombeeld over de winter van 1963 wordt wreed verstoort door een blatend schaap dat daar op de dijk loopt. Dit is een roep van het moederschaap die zijn kinderen tot de orde roept, zo weet ik als ex agrariër. Als antwoordt op die roep van het moeder schaap vliegen er twee lammeren achter mij langs die gehoorzamen op de roep van moeder. Bij aankomst bij het moederschaap duiken deze, al redelijk grote lammeren, gelijk onder het moederschaap op zoek naar de melkinrichting van moeder. Met kwispelende staarten en het schaap af en optillend halen de lammeren de laatste druppels melk uit de uier.

Terwijl ik deze schapenfamilie nog enige tijd volg valt mijn oog op een vierkante gele plek in het gras vlak tegen de glooiing aan. Ja, zo weet ik uit oude fotobeelden, hier stond de aloude peilschaal waar de waterstand van de Zuiderzee werd bijgehouden. Maar helaas die is afgebroken toen het na de afsluiting van de Zuiderzee in 1932 overbodig werd om deze waterstanden bij te houden. Toch bijzonder dat die plek na zoveel jaar nog zo duidelijk zichtbaar is aan de begroeiing. Na deze droombeelden over driemasters, ijstijden en de peilschaal besluit ik om mijn wandeling voort te zetten.



1925 De oude peilschaal op de Hon

Als ik overeind ga valt mijn oog op de nog nieuwe woningen uit 1983 aan de 'Spinhuisstraat' met op de achtergrond de aloude 'Westertoren' die boven de woningen uitsteekt. Achter deze huizen het parkeerterrein. Dat daar ergens in die omgeving ooit eens de 'Weverstraat' moet zijn geweest en meer recent daar een weg liep die Dijkweg en Westerdijk verbond is nu niet meer zichtbaar. "Toch apart", zo bedenk ik, "dat velen wel weten dat daar ergens in ver verleden de Weverstraat was maar velen niet en niet weten dat daar tussen 1934 en circa 1950 ook een weg was. Op oude foto's is op die plek, waar nu het parkeerterrein is, vaak een witte plek te zien of een klein hekwerkje. Op oude foto's is vaak niet goed te zien wat dat is maar navraag heeft mij geleerd dat daar een welput was voor het drinken van het vee dat daar liep. Deze werd "Catrinus zien bonne" genoemd. (bonne is Hylpers voor vee drinken geven). De naam Catrinus verwijst in dit geval naar Catrinus Faber (Catrinus -Ulke) Die had daar een paar koeien lopen en ventte de melk uit. (Dus boer-melkboer)



1903



1335



1983

Daar op dat moment en vanaf deze plek die goed uitzicht biedt over de westkant van ons oude stadje Hindeloopen, komen bij mij meer oude beelden van voor mijn tijd naar voren. Op oude foto's was daar nagenoeg geen bebouwing. Alleen een stuk of acht woningen aan de Kerkstraat, wat sinds 1950 de Spinhuisstraat heet, zijn op die oude foto's te zien, zo weet ik me te herinneren. En gelijk met deze beelden van de oude Kerkstraat zie ik de mensen die daar woonden in mijn gedachten weer voorbij lopen.



De kerkstraat (nu Spinhuisstraat) circa 1933



De Kerkstraat (nu Spinhuisstraat) circa 1965

Zo kruisen o.a. Albert Mulder, en familie Penning, daar op dat moment vanaf de zeedijk mijn pad. Op het moment dat ik in gedachten de bewoners van weleer voorbij zie gaan schiet mij de tragedie van de familie Penning, die toen in Kerkstraat woonde, te binnen. Bertus Penning, vader van vier kinderen, verdiende de kost als vissersknecht bij Wiebe Meinus. Op zekere dag nadat de netten waren weggebracht en ze huiswaarts voeren, raakte Bertus op een paar honderd meter vanaf de Hindelooper haven op onverklaarbare wijze over boord. En voordat dat de andere opvarenden iets konden uitrichten verdween hij onder water. Voordat men verdere actie kon ondernemen moesten eerst de zeilen worden gestreken en terug gevaren worden naar waar Bertus over boord geraakt was. En dat duurde gezien de zware kleding die een visserman toen doorgans droeg te lang voor Bertus. Een ware tragedie moet dit zijn geweest, zo besef ik. De oude huizen van de Kerkstraat zijn kort na de tweede wereldoorlog afgebroken en de toen gebouwde 'moderne woningen', met zowaar een douche en watercloset, aan de andere kant van de 'Kerkstraat' en de 'Dijkweg', de zogenaamde 'Nieuwe huizen' zijn inmiddels ook allang weer afgebroken en vervangen door de huidige woningen.

Nog steeds staande op dijk nabij 'de Hon' verschijnen dan de huizen met gebroken kap in het zogenaamde 'Juliana park', die in de dertiger jaren van de vorige eeuw zijn gebouwd, in mijn gedachten. Ook de bewoners Wiggert-Feddo, Loertke-Riekjen, Johannes-Ruurtje, Jan - Jeltjen en vele anderen trekken in mijn gedachten voorbij. Ja, af en toe meen ik weer dat ik iemand van hen zie lopen, maar ik realiseer me dat dat niet kan omdat ook deze huizen allang zijn afgebroken en de mensen die daar woonden allang niet meer onder ons zijn.



Het zogenaamde Juliana park circa 1930. Tussen de beide blokken huizen met gebroken kap loopt nu de Molenstraat,

Ongetwijfeld werden deze woningen toen als goed en modern gezien. Maar als ik aan deze woningen terug denk bemerk ik pas het contrast met de tegenwoordige huizen. Een kamer van 3,5 bij 3,5 of hooguit 4 bij 4, een klein zijkamertje van 2 bij 3,5, een keuken met zowaar stromend water en een toilet met ton op een paar meter afstand van keuken in de gang. Voor die tijd misschien een luxe maar naar de huidige maatstaven waren het woningen die we nu alleen maar op de televisie zien als er een reportage over ontwikkelingslanden voor is. Het zou nu bijvoorbeeld ondenkbaar zijn dat je een toilet (ton) had op enige meters afstand van de keuken. Ja inderdaad, er is in vijftig jaar tijd toch veel veranderd in dat stukje Hindeloopen. Ook in Hindeloopen heeft de tijd niet stil gestaan.

Na dit dagdromen over 'Kerkstraat' en 'Juliana park' vervolg ik mijn wandeling over de dijk. Maar na een aantal tientallen meters blijven zonder dat ik het merk mijn voeten alweer staan. Ik ben nu ter hoogte van de zogenaamde flatjes of in Hindeloopen beter bekend onder naam 'Tranendal'. Deze bijnaam is te danken aan het feit nadat deze woningen klaar waren deze veelal bewoond werd door mensen die gescheiden waren of door andere redenen alleenstaand waren. Ik zie echter op het moment dat mijn voeten hun werk staken geen flatjes maar de oude gemeentewerkplaats, waar Jaap zijn dagelijkse plicht deed, en het oude vierkante brandspuithokje met zijn hoog geplaatste ramen en een dak wat van vier kanten op een punt uit liep.



De flatjes (tranedal) aan de Molenstraat gezien vanaf de zeedijk

Gelijk met deze oude beelden verschijnt in verbeelding plotseling ook weer het vrijende paartje achter het hek bij 'Ids zijn hoofd' ten tonele. Eerst kan ik deze totaal verschillende beelden niet plaatsen. Na enige tijd, me afvragend over het waarom van deze verschillende beelden, vind ik de verklaring over het hoe en waarom dit op dat moment bij mij naar voren komt. In de jaren vijftig was dit, zo bedenk ik, de plaats waar menig beginnend scharretpartijtjes eindigde. Hier op dit donkere stukje weg, onder de brede goot van het brandspuithokje en van alle kanten in de luwte wisten vele jong geliefden zich onbespied. En wat anno 2008 in het openbaar langs de zeedijk wordt gedaan, gebeurde toen hier. En voor de zoveelste keer realiseer ik me dat er in feite niks is veranderd. Alleen wat wij in het geniep deden doet men nu in het openbaar en mag iedereen het zien als je iemand aardig vindt. Een oordeel over wat nu beter is laat ik achterwege.

Zie voor laatste foto. Daar is het brandspuithokje links op de foto te zien. Dit brandspuit werd ook wel het lijken hokje genoemd.

Reden: In de oorlog 1940-1945 werden de aangespoelde stoffelijke overschotten (denk aan bemanning van neer gestorte vliegtuigen) daar tijdelijk ondergebracht. Na de oorlog veranderde deze functie en werd de plaatselijk brandweer daar gestalt.

Door dit wisselend gebruik noemen de ouderen het vierkant hokje vaak "It liiken hok" en de naoorlogse generatie "brandspuit hokjen

"

Op het moment dat mijn voeten zich weer in beweging zetten voel ik plotseling een arm om me heen en meen ik een zoen op mijn wang te voelen. Automatisch tuit ik ongemerkt mijn lippen en buig me enigszins naar voren om een zoen terug te geven. Maar och heden wat jammer, terwijl ik me voorover buig merk ik, dat er daar op dat moment niemand is om te zoenen. Ik besef dat dit weer een dagdroom is die terug gaat naar mijn jongens jaren en te

maken heeft met mijn eerste scharrelpartijtje daar bij het brandspuithokje. Maar daar vertel ik niets over. Die herinnering houd ik mooi voor mijzelf.

Bij het passeren van de Oude Weide kom ik een oudere 'aald Hylper' tegen. Met de woorden "ha goeie" en "hoe ys 't mei die" blijven we beiden staan. Ik vertel hem over mijn dagdromen tijdens mijn wandeling over de dijk. Achteraf gezien had ik dit niet moeten doen want dit was voor deze Hylper in hart en nieren aanleiding om vele herinneringen op te halen. Wijzend naar de grote tuin waar eens het schoolplein van de christelijke school was vraagt deze 'aald Hylper' "weet jij eigenlijk wel dat er vroeger voordat de school, die in 1919 werd gebouwd, daar een molen stond". En zonder mijn antwoord af te wachten verteld hij "daar naast de school was de muziektent van het muziekkorps 'Vreest God, eert den Koning'. Zonder een reactie van mij af te wachten wijst hij naar de andere kant van de straat en vertelt "die tot timmerwerkplaats verbouwde boerderij was vroeger van Likje Wiebe. Die is in 1932 helemaal afgebrand". Ik reageer daar op met "ja ja, daar heb ik mijn vader wel over horen vertellen. Is toen bij die brand ook niet iemand omgekomen?", zo vraag ik. "Ja", zo weet mijn gesprekspartner te vertellen. "Dat was Fokke de Boer. Mede door zijn inzet kon het vee gered worden. Bij dit redden van het vee liep F. de Boer vele brandwonden op. Een paar dagen later is hij aan gevolgen van deze brandwonden overleden". Als daarna het gesprek stil valt mijmer ik even weg. Ik zie dan in gedachten de boerderij branden, ik zie de molen draaien en meen zelfs dat het korps 'Vreest God, eert den Koning' zowaar de melodie speelt van het bekende liedje 'daar bij die molen, die mooie molen'.



De Oude Weide circa 1920



De uitgebrande boerderij

Maar dit fata morgana wordt al snel verstoort. Mijn gesprekspartner wijst inmiddels naar het groene hokje wat iets verderop aan de slootkant staat langs de ‘Brouwerswijk’ en nu dienst doet als zomerhuis . “Dat was vroeger de werkplaats van Ype die daar zijn brood verdiende met stoelenmatten. En daar dat grote bruine gebouw, aan de overkant van het water, stond vroeger een garage van Roel Walda die een pension had waar nu de Eekhof staat. Circa 1938 kochten Lolke en Joukje die garage en verbouwden hem tot koestal. Er werd toen een grote zwarte hooischaar bijgebouwd. Ook dat huis daar”, wijzend op het huis op aan de overkant van het water, “werd toen door Lolke en Joukje gebouwd”. Ik, die in stilte dit allemaal aan hoor, zak weer weg in mijn droomwereld terwijl mijn verteller doorpraat. In deze toestand hoor ik hem wel vertellen maar wat hij zegt dringt niet echt tot me door.

Ik zie Ype de biezen weer op het dak leggen om te drogen. Op het volgende erf zie ik Lolke (Lolke-Ebe) druk in de weer met zijn kippen en in plaats van ‘Huskiehonden’, die daar nu in een kennel zitten, zie ik de hond van Lolke Ebe ‘Panda’ op het erf lopen. Weer iets verderop zie ik dat Thônus (Thônes-Bouk) net aan komt lopen met twee zakken vers gemaaid gras voor zijn geiten. En ja hoor, ik zie ook mijn moeder aan de overkant van ‘de Brouwerswijk’de was in de voortuin leggen om te bleken. En als er een auto voorbij rijdt zie ik in mijn gedachten niet de auto maar mijn vader passeren met een wagen hooi met de ‘Panne’ er voor. Hij heeft zijn geruite pet naar voren geschoven om de zon af te schermen en zowaar ik zie zelf wat bruine gootjes in zijn mondhoeken die aangeven dat hij geniet van een lekkere pruim.



Foto circa 1923. Garage links is nu veel hoger en \pm 6 meter naar voren gebouwd. Nog meer naar voren is later een huis gebouwd. Rechts voor grote woning staan nu zomerhuisjes.

Waarschijnlijk heeft mijn verteller bemerkt dat ik niet helemaal bij het gesprek ben want plotseling stopt de “aald Hylper” zijn enthousiaste uiteenzetting van hoe het vroeger was. En net als een mens die wakker kan worden van een wekker die niet meer tikt ontwaak ik uit mijn droomwereld doordat mijn verteller stopt met vertellen. Vervolgens excuseer ik me voor mijn afwezigheid. “Och ik kan het wel begrijpen” zo zegt mijn gesprekspartner. “Ik draafde geloof ik ook wel wat door, want veel wat ik vertelde zal jou bekend zijn”. En terwijl hij naar het huis aan de overkant van het water wijst vraagt hij “want jij bent daar toch geboren?”. Nu inderdaad dat kan ik alleen maar bevestigen en inderdaad veel van wat hij vertelde was mij bekend maar ik vind het helemaal niet erg om het nog eens te horen.

Nu mijn gesprekspartner even stil is neem ik het woord en zeg “kun jij je voorstellen dat dat huis, waar ik geboren ben, inclusief schilderwerk en behang, toen voor F 3.500 (nu \pm € 1500) werd opgeleverd”. Nu wij komen beiden tot de conclusie dat in vergelijking met nu, het bijna niet voor te stellen is. En zo ga ik verder, “jij vertelde net over het ‘pension van Bakker’, waar nu ‘de Eekhof’ staat. Maar ken jij de anekdote wel van toen het gebouwd is”. Nu het blijft stil, dus ga ik verder:

“Het werd als woning gebouwd voor een vrouw die op de boerderij woonde waar nu de familie Bokma woont. Op oude foto’s van dat huis springen de serre en de dakkapellen in beeld. Maar in eerste instantie werd het huis zonder dakkapellen en serre gebouwd. Dat gebeurde toen Roel Walda het kocht en gebruikte als pension. De ramen in de oorspronkelijke woning moesten echter de zelfde maat hebben als de ramen in de boerderij. Reden: dan behoefde men geen nieuwe gordijnen te kopen”.

Hierna neem ik, inmiddels een uur verder, afscheid van deze ‘aald Hylper’ en loop ik verder. Ik kom bij het volgende hekwerk over de dijk ter hoogte van de Nieuwe Weide waar het betonnen trappetje de toegang tot de dijk vergemakkelijkt. Schijnbaar ben ik geen goede wandelaar want ook hier neem ik weer een pauze. Ik ga zitten op het hek over de dijk. Als één van ‘de twee kleine kleuters die op een hek zaten’ zie ik vanaf deze verhoogde zitplaats in de

verte achter de glooiing, die langs het ‘oude voetbalterrein’ loopt, een paar kinderen spelen op het kleine strand bij het zogenaamde ‘eerste hoofd’. Net als eerder deze dag gaan mijn gedachten bij het zien van die spelende kinderen weer terug naar de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw. Ook wij speelden als kinderen vroeger daar veel op dat ‘kleine strand’ en voor de zoveelste keer die de dag denk ik; “Er is niet veel veranderd, het strand is nog steeds wit en de kinderen spelen net als vroeger nog altijd graag met water en zand”. Na deze vaststelling mijmer ik, nog steeds zittend op dat hek, voor de zoveelste keer weg en gaan mijn gedachten weer naar de tijd dat ik een jaar of tien was. In deze sluimerstand bedenk ik, “wij werden in de zomermaanden als we smerig thuis kwamen met een stuk zeep en een handdoek naar het strand gestuurd met de opdracht ga nog maar even te zwemmen dan zijn jullie meteen schoon”.

Nu weet men niet hoe snel men na een middag zwemmen onder de douche moet komen om de lichaamsvreemde stoffen af te spoelen. Na deze vergelijking moet ik mijn constatering van enkele ogenblikken eerder op dit punt bijstellen. Er is terdege wel iets veranderd in de afgelopen vijftig jaar. Toen gingen we zwemmen om schoon te worden en nu voelt men zich na het zwemmen vies en holt naar de douche. Ook passeren in mijn gedachten beelden van ‘SV Hielpen’ dat in mijn kinderjaren hier achter de dijk voetbalde.

Inmiddels mist het zitten op de smalle richel van het hek zijn uitwerking niet. Mijn achterste begint te protesteren en dwingt mij mijn zitplaats te verlaten. Op het moment dat ik van het hek afspring twijfel ik of ik mijn wandeling wel zal voort zetten? Maar voordat ik hierover een beslissing kan nemen staat ‘Age’ naast mij. Waar hij weg komt is mij nog steeds een raadsel, maar ja hij is er. Met zijn forse stem vraagt hij mij “wat sta jij hier te dromen?” In een paar korte zinnen leg ik Age uit dat ik vandaag weer eens leef in de jaren vijftig en zat te denken aan de tijd dat hier achter de dijk regelmatig gevoetbald werd. Nu dit woord voetballen had ik mogelijk niet moeten noemen, want zonder iets te vragen geeft Age, als oud voetballer, de aftrap tot diverse verhalen over het voetballen en raakt hij niet uitgesproken over zijn favoriete sport. Hij vertelt mij met enige weemoed over het voetballen in de jaren vijftig en eerder, hier achter de dijk op het grasveld, en tegenwoordig aangeduid wordt als het ‘oude voetbalterrein’.

Ja, zo begint Age zijn verhaal over het voetballen, ”toen was de voetbalsport toch heel iets anders dan nu. Van georganiseerd trainen was toen geen sprake. En voor wij op zaterdagmiddag konden voetballen moest er eerst tot twaalf uur gewerkt worden. En van enige kleedaccommodatie en douche’s was toen helemaal geen sprake. Dat gebeurde voor of na de wedstrijd thuis of gewoon achter het doel. Later, ik geloof in de midden vijftiger jaren, was er pas een eenvoudig kleedhok. Nu is (...) een warme douche’s, warme koffie, fris(drank) kroketten een vereiste bij het voetballen. Als er ook maar iets van die luxe ontbreekt zijn de commentaren tegenwoordig niet van de lucht. Het lijkt”, (...) “tegenwoordig wel dat het om ’t zuipen en vreten gaat en het voetballen maar bijzaak is’. En ja”, zo gaat Age nog steeds verder, “nu komt men op zaterdagmorgen pas om een uur of negen van zijn het nest en stappen ze bij uitwedstrijden met hun luie kont in een luxe auto. Wij moesten na eerst vier uur gewerkt te hebben” (.....) op de fiets naar deze uitwedstrijden”. Hierna valt er even een kleine stilte in dit tot nu toe eenzijdige gesprek met Age wat af en toe ondersteunt wordt met één of ander krachtterm. Om deze stilte te doorbreken vraag ik; “was in er in die tijd eigenlijk wel wat belangstelling langs de lijn”? Nu hier is mijn verteller duidelijk in. “Als we hier achter de dijk voetballen zat de dijk altijd bomvol met mensen. Bij een voetbalwedstrijd, waren vele Hindeloopers van jong tot oud en vele supporters van de tegenpartij aanwezig. Allen zaten of stonden dan op de zeedijk die dienst deed als natuurlijke tribune”. “Ja”, zo sluit mijn gespreks

partner dit gedeelte van zijn verhaal af, “een voetbal wedstrijd was, en met name bij serie wedstrijden, een verdomt gezellig gebeuren waar ieder naar toekwam”.

Inmiddels is ook Jetse bij ons komen staan. Hij, die mogelijk minder betrokken was bij voetballen maar meer een agrarische inslag heeft begint over de toestand van het veld. “Vroeger”, zo mengt Jetse zich in het gesprek, “was het voetbalveld niet zoals tegenwoordig, een mooi glad gemaaid veld. Nee, toen liepen er door de week gewoon een stuk of twintig schapen die het gras kort moesten houden. Op zaterdagmorgen werden die dan in een hok gedreven en werden de schappenkeutels met de hand opgezocht”. En, zo vervolgt hij, “dat gebeurde niet met plastic handschoentjes aan. Nee, de stront werd gewoon met de blote handen opgezocht”. “Ja, ja”, zo sluit Age zich hierbij aan. “Maar er bleef, gezien onze voetbalbroekjes, na de wedstrijd ook wel eens een keutel liggen. “En” zo gaat Age door “deze broekjes werden niet zoals tegenwoordig centraal gewassen in volautomatische wasmachine. Nee, we namen de smerige troep gewoon mee naar huis en moeder de vrouw moest met behulp van een pot groene zeep maar zorgen dat het de volgende week weer schoon was”.

Zonder hier verder op in te gaan vraagt Jetse, zich richtend naar mij, “weet jij nog wel dat er eens tijdens een voetbal wedstrijd een stier van je vader los brak”? Nu ik kende dit verhaal wel van wat mijn vader daarover vertelt had. Maar om het ook eens van iemand anders te horen jok ik tegen Jetse en zeg “nee daar weet ik niets van”.

Nu, zo begint Jetse, “het was denk ik zo rond 1950 dat je vader een stier had die ‘Jeltjes Odin’ heette. Deze stier was af en toe nogal wat boos. Ik meen dat nadat jou vader die stier verkocht heeft hij later bij die boer op stal is afgemaakt omdat niemand meer bij hem durfde te komen. Tijdens die bewuste voetbalwedstrijd had je vader deze stier zoals altijd een eindje vanaf het voetbalterrein met lang ketting aan het spit staan. Op een zaterdag tijdens een belangrijke voetbalwedstrijd brak deze stier los en stond brullend voor het gaashek van het voetbal terrein. Uit angst dat de stier door het hek heen zou breken was in een ogenblik tijd de zeedijk, die vol zat met supporters, leeg en werd de voetbal wedstrijd onderbroken. Om het probleem van de loslopende stier op te lossen gingen omstanders snel je vader waarschuwen. Maar helaas, die kwamen met de boodschap terug dat Lolke niet thuis was.”Ik”, zo zegt Jetse, “die wel eens vaker met een stier te maken heb gehad heb toen maar de stoute schoenen aangetrokken en de stier voorzichtig een touw om de hoorns gedaan en hem met nodige voorzichtigheid bij jullie op stal gezet. Toen ik terug kwam op de dijk waren de supporters al weer teruggekeerd en was de wedstrijd alweer hervat”, zo sluit Jetse zijn verhaal af.

Tijdens dit verhaal van Jetse zijn er inmiddels meerdere mensen daar op de dijk bij komen staan. En ook zij mengen zich in het gesprek. De woorden “weet je nog” en “toen wij vroeger...” enz enz zijn daar op dat moment op de dijk woorden die met enige regelmaat worden herhaalt. Maar op één of andere manier krijgt het gesprek een andere wending. Het gaat niet meer over vroeger maar over het hedendaagse topvoetbal en rollen er daar op de dijk geen ballen over het oude voetbalveld maar de ‘vele miljoenen’ die worden uitgegeven voor de profvoetballers. Volgens verschillende ‘insiders’ in dit groepje zijn dergelijke bedragen buiten proportie. En net als zo vaak in het leven gebeurt wordt ‘jan en alleman’ beticht van onbehoorlijk bestuur. Ik, die denk ik toch iets minder voetbalminnend ben dan de gemiddelde mens daar op de dijk, meng me niet in deze discussie en hoor de voors en tegens van enige afstand aan. Als op een gegeven moment de discussie aardig verhit raakt denk ik even terug aan het gesprek van een paar uur eerder bij de reddingsloods. Na enig innerlijk beraad besluit ik de menigte te verlaten en mijn eigen weg te vervolgen. En omdat inmiddels mijn koffiëlip is gaan hangen loop ik het trappetje af met als doel om thuis een kop koffie te drinken.

Maar als ik onder het trappetje ben verschijnt plotseling Wouter uit Bolsward met de ijscocar van de firma Geertsma voor mijn geest. Wouter was, zoals velen nog zullen weten, tijdens voetbalmiddagen altijd present daar onderaan de zeedijk. Ik zie, of was het echt, Wouter weer in zijn smetteloos wit jasje achter de kar staan. Op de kar, die tevens als etalage fungeerde, zie ik de ijskuipjes weer uitgestald. Een klein puntkuipje kost 5 cent, een rond kuipje 10 cent en een groter vierkant kuipje 25 cent. Tussen de kuipjes staat in houder een fles limonade waarvan je voor 5 cent extra een scheut over het ijs kon krijgen. (Dit waren nog geen eurocenten) En ja hoor, het begint weer opnieuw. Op mijn klompjes loop ik zo snel als ik kan naar huis. Ik vraag mijn moeder, “mem mei ‘k een ijsjen kaepje bij de ijsco karre”. Na enig innerlijk beraad haalt mijn moeder de huishoudknip uit haar jasshort en geeft me een stuiver (5 cent). Terwijl ik deze stuiver stevig in mijn hand houdt zeg ik “toe mem, mei ‘k jitte een stiever want ‘k wol graig één fan een doebeltjen” (10 cent). Mijn moeder laat me echter weten dat het geld haar niet op de rug groeit en ik maar tevreden moet zijn met één van een stuiver. En met de opmerking van moeder, dat een beetje even lekker is als veel, ren ik naar de ijscocar van Wouter bij het trappetje. Ik leg de stuiver op de kar en Wouter schept een puntkuipje vol met ijs, en buigt zich vervolgens over de kar om hem aan mij te geven. En net op het moment dat ik voorzichtig aan het ijsje wil beginnen te likken hoor ik een claxon en piepende remmen.

Deze remmende en claxonnerende auto brengt mij weer terug in de tegenwoordige tijd. Plotseling is de ijscocar weg en vanaf de zijdijk hoor ik “Henk je moet wel uitkijken als je de weg oversteekt”. Met enige schaamte over mijn onoplettendheid vlucht ik, zonder te reageren op de opmerking vanaf de dijk, de Nieuwe Weide op en loop naar huis.

En onderweg naar huis realiseer ik me dat Age en Jetse, waar ik zonet uitgebreid heb staan praten, al vele jaren geleden overleden zijn en de gesprekken. Ja wonderlijk denk ik dat het verleden mij vandaag in haar greep heeft. Maar eerlijk gezegd heb ik daar geen problemen mee. Ik vind dat wel goed.

Thuis gekomen zit Gé, mijn echtgenote, op het terras in de nog steeds warme najaarszon. Daar op het terras onder het genot van een kop koffie vertel ik haar over de gesprekken bij de reddingsloods, mijn wandeling over de dijk en de discussie over het voetballen. Dat ik daarna bijna door een auto omver gereden werd vertel ik, om commentaar te voorkomen, er niet bij. Als we de koffie op hebben loopt ze naar de vriezer en verrast mij met een ijsje overgoten met aardbeisaus en noten. Terwijl ik deze zogenaamde “Cornetto” me goed laat smaken vraag ik haar “wat heb je daar nu voor betaalt”? Enigszins verbaast over deze vraag van mij antwoordt ze “hoezo, vanwaar die belangstelling? Anders maak je je ook niet zo druk over prijzen of geld”? Ik reageer echter niet op deze wedervraag van haar en na enig nadenken zegt Gé “ze waren deze week in de aanbieding. Ik geloof dat ze € 1.00 (F 2.20) per stuk kosten”. Nog steeds in stilte en af toe stuk van het ijs afbijtend maak ik snel een klein rekensommetje. Ik kom tot de ontdekking dat het huidige ijsje, weliswaar iets groter, ruim 40 keer meer kost dan het ijsje bij Wouter. En ja, zo bedenk ik “er is toch veel veranderd. 50 jaar terug was een ijsje van 5 cent een ware traktatie. En nu nemen we zonder er bij stil te staan een ijsje van € 1”.

Terwijl ik mijn rekenkennis die ik van diverse meesters en juffrouwen heb meegekregen in de praktijk bracht is Gé alweer in huis verdwenen. Schijnbaar heeft ze daar nog het één en ander te doen. Ik, moe van alles wat ik de laatste paar uren allemaal heb meegemaakt, til de leuning van mijn terrasstoel enigszins op en druk de rugleuning achterover. In deze ligstand geniet ik met de ogen dicht van late middagzon op mijn terras. Terwijl ik me achterover laat

zakken denk ik “wat is het leven anno 2008 toch goed”. Maar u begrijpt het mogelijk al, dit is vragen om nog meer dromen. Nu deze blijven dan ook niet lang uit. Binnen de kortste keren ben ik weer bij het trappetje op de zeedijk.

Nu staat ‘Sierd Loenge’ daar bij het witte hek wat toen feitelijk de toegang tot Hindeloopen was. Als er een auto nadert doet hij plichtsgetrouw het hek voor de automobilist open. De langzaam doorrijdende automobilisten geven bijna allemaal 1 of 2 cent aan Sierd voor deze service. Maar o jee, vanaf de zeedijk zie ik een auto aankomen waarvan de chauffeur schijnbaar haast heeft. Als Sierd, die niet zo snel meer is, het hek net tijd open heeft gedaan geeft de automobilist vol gas en rijdt Sierd, zonder iets te geven, met een snelheid van wel dertig kilometer per uur voorbij. Scheldend en tierend maakt Sierd zijn ongenoegen kenbaar voor deze onfatsoenlijke daad. “Je zou de gevangenis in moeten” zo roept Sierd de onfatsoenlijke chauffeur nog na. Maar ja, ik alleen hoor deze verwensing en niet de chauffeur in kwestie want die is allang afgeslagen naar de Oude Weide.



Sierd Dagen. (Bijnaam Sierd 'Lûnge')

Hoe mijn grijze cellen in mijn hoofd die dag werken zal ik wel nooit begrijpen. Maar even plotseling als ik Sierd zag is hij weer verdwenen. Nu zie ik de oude helling van Douwe Wijbrands, die op de hoek van Nieuwe Weide en Westerdijk stond. Ik zie weer de oude voorgevel met zijn mooie deur en de betrekkelijk kleine raampjes. Voor op de balstenen ligt zowaar een stapel touw met daarnaast een vat teer. En ja, u kunt geloven of niet, maar ik ruik vanaf mijn terras de geur van teer en nieuw touw. Aan de achterkant zie ik Douwe druk in de

weer. In zijn eentje takelt hij een botter uit het water. Ik hoor de motor en de takel die onder het aangebouwde afdakje staan hun werk doen. Douwe zelf is druk in de weer met zware dommekrachten om de botter in evenwicht te houden. Plotseling als de botter bijna bovenaan de helling ligt loopt Douwe in versnelde pas naar het afdakje om de lier en de motor te stoppen. Mogelijk door deze plotselinge stilte in mijn geest schrik ik wakker en ontwaak ik uit mijn droomwereld en zet mijn luie stoel weer in zijn normale stand.

Nu weer in de wereld van vandaag denk ik “toch zonde dat dat allemaal is verdwenen”. Maar er is, zo realiseer ik mij, hoop. De ‘stichting stadherstel’ heeft de wens de helling ooit nog eens te rehabiliteren. Wie weet krijgt Douwe ooit nog eens een opvolger.

Om niet weer in een droom weg te zakken en ik nog steeds geen zin heb om één of andere klus op te pakken besluit ik maar weer eens op de haven te kijken. De politieke discussie zal nu wel afgelopen zijn, denk ik. En waarachtig mijn voorgevoel klopt. De bank bij de reddingloods is leeg. Niemand van een paar uur geleden staat er nog. Een eindje verderop, even voorbij de Hinde, zitten wat oudere mannen en vrouwen op de basaltmuur te praten. Dus loop ik door en ga op een nog vrij plekje tussen een paar mannen in zitten.



Mannen op de basalt muur

Op het moment dat ik ga zitten heeft men het over het mooie weer. De één vindt het uitzonderlijk mooi voor deze tijd van het jaar, een ander meent dat het wel eens warmer is geweest. En ja, zoals het met het weer vaker het geval is weet een derde te vertellen dat het toen en toen veel slechter was. Na enig welles nietes over het weer verlegt het gesprek zich naar krasse uitspraken in de tweede kamer. En als iemand opmerkt dat de enige echte leugenbank niet Hindeloopen staat maar in Den Haag denk ik “o jee, daar begint ’t weer”. Ik, eerlijk gezegd nog steeds met mijn gedachten bij mijn droombeelden van die middag, doe een poging het gesprek een andere wending te geven. Op een moment dat het gesprek even stil valt vraag ik “weet iemand van jullie toevallig ook wanneer lege de oude helling van Douwe Wijbrands heeft overgenomen”.

Na enig stil rekenwerk weet Frits te vertellen dat dat rond 1955 geweest moet zijn. Als ik opmerk dat het toch zonde is dat die oude helling toen gesloopt is en er nu een grote loods

staat komen de meningen over wat goed, mooi of slecht is los. Verschillende meningen en feiten lopen in die verhalen door elkaar. Samengevat komen die verhalen op het volgende neer:

In onze (nostalgische) herinneringen stond er toen een mooie oude scheepshelling. Maar in feite was het een oude schuur die zijn tijd had gehad. Nu tegenwoordig zouden we zeggen “de helling is allang afgeschreven”. Toen Iege de helling overnam was de visserij in Hindeloopen, mede door het afsluiten van de zuiderzee, al duidelijk op zijn retour. En dus waren er nog maar weinig (vissers) boten waar voor Iege een paar centen aan te verdienen was. En de pleziervaart deed zijn intrede. En ja, ook bij Iege, als oud visserman, moest er brood op de plank komen. Dus begon hij als ‘geboren vakman’ aan de ontwikkeling van de ‘Hylper Aak’ wat inmiddels in pleziervaart kringen een bekend ontwerp is. En ja, dat kon toch echt niet op de oude helling dus moest de boel plat en moest er een nieuwe loods komen waar efficiënt en economisch gewerkt kon worden. Daarnaast, zo begreep ik uit die gesprekken daar op de basaltmuur, werd er in die tijd weinig waarde toegedicht aan oude gebouwen. Wat wij nu als een stuk waardevolle cultuurhistorie ervaren werd toen niet zelden gezien als ‘oude troep’. Er heerste toen een sfeer in de geest van de naoorlogs kreet ‘een volk dat werkt bouwt aan zijn toekomst’. En ook Hindeloopen wilde voort in de vaart der volkeren. En daar hoorde sloop en nieuwbouw toen bij.



1945 De Weibrandshelling

Na deze gesprekken over de helling sta ik op en meld ‘de vergadering’ dat ik een ‘slag om’ ga maken omdat ik een koud achterste krijg op de basaltstenen. En gelijk op het moment dat ik ga staan zijn er nog twee die mijn voornemen delen. Gezamenlijke lopen we over de sluisbrug en voorbij de leugenbank, die leeg is. Bij de Nieuwstad slaan we rechtsaf de Nieuwstad op. Pratende over koetjes en kalfjes en vroeger gaan we over de Indijsbrug richting Westerdijk. Aangekomen bij het eerder vermelde trappetje bij de zeedijk lijkt het wel alsof daar op dijk vandaag een hele sterke magneet staat. Zonder dat het afgesproken is lopen we alle drie het

trappetje op en blijven een ogenblik daar boven op de dijk staan. Dan zegt één van ons drieën “zullen we eindje de Badsdijk uit lopen? Schijnbaar valt dit idee bij alle drie in goede aarde want voordat iemand een reactie geeft lopen we alle drie in de richting van dit in 1912 gebouwde Badpaviljoen wat in verte boven op de dijk staat. Maar daar zijn we, zo u zult merken, nog lang niet. Ter hoogte van de Stadsweide/Weidestraat, vroeger gewoon de ‘de Weide’ genoemd, blijven wij alle drie zonder dat we het van elkaar weten stilstaan. Het lijkt wel alsof er een bordje staat ‘Stop, eerst terug naar vroeger’.



De Weide. Nu Stadsweide en Weidestraat.

De weide was van oorsprong een gemeenschappelijke weide. Of het altijd zo geweest is is mij niet duidelijk maar op oude afbeeldingen was de Weide omringd door water. Mogelijk is die eiland situatie ontstaan met het graven van de Gref, zo denken wij daar op de dijk. Maar daar komen we op dat moment niet uit. Later is achter de boerderij, nu “Stadboerderij” van dhr Riesenbos”, een smal bruggetje gemaakt waarvan de brughoofden nog steeds aanwezig zijn. Naast dit bruggetje stond toen een stenen hok. Daar was plaats in voor een stier, stuk of wat varkens met boven het varkenshok ruimte voor kippen. De varkens en kippen hadden, zoals toen gewoon was, een uitloop naar buiten. Maar wat meerderen zich zullen herinneren is het markante ooievaarsnest midden op de Weide. Dit was “de thuishaven” voor deze sierlijke vogel die in Hindeloopen en omstreken jarenlang de baby’s bezorgde. En dat wij als kinderen overtuigd waren van deze belangrijke taak van de ooievaar blijkt wel uit de volgende anekdote.

Ik was denk een jaar of vijf . Op een middag speelde ik buiten op de Oude Weide toen een buurjongetje langs kwam. Ik vroeg hem wat hij ging doen. Het antwoord: “Ik wil graag een broertje en mijn moeder heeft die wens voor mij opgeschreven op een briefje voor de ooievaar. Ik zal dat briefje nu bij de ooievaar brengen”. Nu een broertje leek mij ook wel wat. Maar ja, ik had geen briefje. Na enig beraad werd besloten mijn buurjongentje zijn moeder te vragen ook een briefje voor mij te schrijven. En zo gebeurde het. Beide briefjes werden onder het ooievaarsnest neergelegd en om wegwaaien tegen te gaan met een steen verzwaart. Dat zou de ooievaar, die nu even niet aanwezig was, straks vast wel lezen als hij terug kwam, zo dachten wij. En of de ooievaar de boodschap heeft gelezen zullen we wel nooit weten. Maar

mijn buurjongentje kreeg na circa een half jaar een broertje. Ik bleef de benjamin van het gezin.

Toch heeft, zoals mij is verteld, dit ooievaars nest niet altijd in het midden van ‘de weide’ gestaan. Het stond eerst meer op rand, een meter of 10 vanaf de Indijk. Dat moet geweest zijn in de tijd dat burgemeester Avenhorn van Nauta nog in het voormalige gemeentehuis woonde. Toen dat ‘slot’ in 1919 gemeentehuis werd is Avenhorn van Nauta verhuist naar het huis wat nu ‘café de Brabander’ is. Omdat hij zicht wilde houden op het ooievaarsnest en het aan- en afvliegen van de ooievaars is het ooievaarsnest, zo wordt verteld, toen meer naar de midden verplaatst zodat het recht voor de ramen van zijn nieuwe woning stond. Als ik aan dit ooievaarnest en de elk jaar terugkerende ooievaars terugdenk komt bij mij altijd weer het mopje over een Hindelooper ooievaar, waaruit de eeuwige wedijver tussen Hindeloopen en Workum blijkt, bij mij bovendien. Dat mopje wat ik u, nu we het over het ooievaarsnest hebben, niet wil onthouden gaat als volgt:

“De Hindelooper ooievaar vloog in de omgeving van Hindeloopen. Plotseling zag hij een dikke vette kikker in het gras. Deze lekkere hap wilde de ooievaar, ondanks dat hij niet echt honger had, niet aan zich voorbij laten gaan. De ooievaar ging naar beneden en stelde zich verdekt op en wachtte tot de kikker in buurt was. Toen de kikker binnen bereik kwam pakte de ooievaar met een snelle beweging de kikker tussen zijn snavel en koos met de kikker in zijn snavel het luchtruim. Daar hij niet echt honger had bleef de ooievaar zo enige tijd met de kikker in de bek rondvliegen in de omgeving. Op zeker moment vroeg de ooievaar aan de kikker “wat zal ik doen? Zal ik je opeten of laten vallen”? Ja ja, antwoord de kikker “dat is aan jou. Maar waar zijn we op dit moment”? De ooievaar antwoordt: “We zijn nu boven Workum”. Nu antwoordt de kikker resoluut “vreet me dan maar op”.

Op de uiterste punt van de Weide stond het zogenaamde zwarte hok waar de houten sloep van de familie Stallmann overwinterde. In het voorjaar werd deze houten sloep uit het hok gehaald en van de glooiende wal af te water gelaten. Maar dit klinkt gemakkelijker dan het was. Na een winter op het droge in de loods was deze houten sloep zo lek als mandje. Het was dan ook zaak de boot zodra hij te water lag zo snel mogelijk in het tegenoverliggende ondiepe slootje te varen zodat hij niet kon zinken. Na een paar dagen waren de naden dan weer dicht getrokken en kon de boot naar dieper water gebracht worden. Circa 1970 is dit zwarte hok gesloopt.

In 1959 kwam de familie Vos naar Hindeloopen en begon een scheepswerf waar nu de jachthaven is. De verwachtingen waren toen, mede door de komst van die scheepswerf dat Hindeloopen een nieuwe bloeiperiode tegemoet zou gaan. ‘De Weide’ werd aangewezen als nieuwbouwlocatie. De eerste woningen werden daar rond 1960 gebouwd. In de zestiger en zeventiger jaren van de vorige eeuw groeide de Weide, wat nu Stadweide en Weidestraat heet, uit tot een wijk waar vele Hindeloopers een moderne woning vonden. Dat deze woningen inmiddels al weer op het punt staan om vervangen te worden door een gehele nieuwe opzet, waarbij meer rekening is gehouden met de bouwwijze in de oude kern, bewijst maar weer eens dat ook in Hindeloopen niet alles altijd het zelfde blijft.

Na deze geschiedenis van de Weide besproken te hebben zetten wij onze wandeling over de dijk voort en komen we bij de afslag naar de nieuwbouw wijk “Plan indijk”. (Meenscharweg). En of hier nu een stopbord staat of niet, ook hier wordt weer halt gehouden om herinneringen op te halen. Inmiddels is ook deze hoek van Hindeloopen, waar Hellingsvaart, de Greft en de Westervaart samenkomen, helemaal bebouwd met woningen. Waar vroeger koeien en

schapen liepen staan nu huizen. Maar wij hebben het natuurlijk niet over deze woningen maar over de tijd dat dit nog gewoon boerenland was en in gebruik was bij Matten-Tjeerdje, Siep Klaren en Ele-Jochum. Ja, een ieder heeft zo zijn eigen herinnering aan de tijd dat we als jongens met paard en wagen mee mochten om hooi op te halen, mest weg te brengen of mee mochten naar het melken van de koeien. Deze worden dan ook uitgebreid besproken. Daar vlak bij de plaats waar wij staan te praten stond toen, zo zegt één van drie, een schiphuis. En ja, ook lag in die tijd hier het (woon)schip van Doede Noppe oppert een ander. Ik weet niet hoe het mijn twee metgezellen vergaat maar op het moment dat wij het over Doede hebben zie ik hem daar weer staan hout te kappen in zijn oude verstelde broek en baaijen hemd wat in een ver verleden eens wit is geweest. Van af ver hoor ik weer zijn vaste groet “lêf weer aalde”.

Als ook dit gedeelte van Hindelopen is doorgelicht lopen we verder. Of het praat nu op is of niet weet ik niet, maar we lopen enige tijd zwijgend verder. Ik zie rechts van mij in verte op het strand nog een late badgast die aan het inpakken is. Vader en moeder, en de drie kinderen die ik tel, hebben schijnbaar tot het laatst toe genoten van deze mooie nazomerdag. Vader pakt de tas in, de kinderen al aangekleed, spoelen hun voeten af in het water van het ijsselmeer. Moeder is nog druk bezig zich om te kleden. En daarbij stoort ze zich niet aan ons als wandelaars op enige afstand. Het bikini broekje wordt verwisseld voor een spijkerbroek. En dat ze tijdens deze wisseling tijdelijk in Eva’s kostuum staat deert haar niet. Maar schijnbaar ben ik niet de enige van ons drieën die deze omgekeerde striptease opvalt. Een van mijn metgezellen merkt op, terwijl hij wijst naar de zich omkledende dame in kwestie, “dat ging vroeger wel anders”. Toen zat men te modderen onder badlakens of moest manlief de vrouw met een handdoek afschermen voor nieuwsgierige ogen”. En terwijl ik denk “de wereld is toch verandert” maakt mijn mobiele telefoon in mijn broekzak piepende geluiden. Ja inderdaad, ondanks dat het vandaag misschien lijkt dat ik nog steeds in 1950 leef, ook ik ben met mijn tijd meegegaan. Het is Gé, mijn vrouw. Zij vraagt of ik thuis kan komen want er is bezoek. Ik neem afscheid van mijn beide metgezellen en loop in versnelde pas richting de Buren. Thuis gekomen tref ik mijn kinderen en kleinkinderen aan. Hiermee neem ik voor die dag definitief afscheid van mijn dromen over vroeger en sta ik weer met beide benen in het heden.

Tot de volgende droom
Henk Smid

[Klik hier om terug te gaan naar Henksverhalen](#)